

Jak dawać – wg Nowego Testamentu

Niechaj pierwszego dnia tygodnia każdy z was coś odłoży według tego, co uzna za właściwe, żeby nie zarządzać zbiorok dopiero wtedy, kiedy przybędę (1 Kor 16,2). Werset ten sugeruje osobistą przysłowiową cukierniczkę, materac, konto bankowe, gdzie odkładamy regularnie pieniądze, by mieć je w momencie, kiedy jest potrzeba dania ich komuś. Pieniądże można uznać za podarowane, jeżeli znajdują się na jakimś koncje, żeby nie były dostępne do użytku osobistego lub dla rodziny. Wybieranie ich z konta (cukierniczki lub czegośkolwiek) ma mieć na celu darowanie ich.

Czy powinniśmy przede wszystkim dawać kościołowi lokalnemu?

Wielu twierdzi, że powyższy fragment mówi o dawaniu kościołowi lokalnemu. Wiele chrześcijan ma następującą “kolejkę”: najpierw 10% dla kościoła lokalnego, a potem – jeśli chcą więcej, mogą dać komuś innemu. Nie ma na to podstaw w Biblii. Rzeczywistość jest jednak dokładnie odwrotna:

Nie istnieje żadne przykazanie, ani przykład lub sugestia, żeby ktoś kiedykolwiek dawał lub że powinien dawać środki własnemu kościołowi lokalnemu.

Zobaczcie, jaki werset stoi za wyżej cytowanym. Kiedy zaś się zjawię, przez tych, których uznacie za godnych, pošlę dar wasz z listami do Jerozolimy (1 Kor 16,3). Jeżeli nawet założymy, że zbiórka dokonała się w kościele w Koryncie, to przecież cała suma powędrowała do kościoła w Jerozolimie, dla tamtejszych biednych. Wierzący mieli obdarowywać wdowy i sieroty. Mieli płacić swoim nauczycielom (przy okazji: było to płacenie, nie dawanie; zobacz 1 Kor 9,14, 1 Tm 5,17-18), ale w Nowym Testamencie nie ma przykładu lub nakazu dawania własnej organizacji kościelnej.

PYTANIA I ODPOWIEDZI

P: Dlaczego niektórzy duchowni mówią, że powinniśmy płacić najpierw 10% lokalnemu kościołowi?

O: Nie wiem. Faktem jest jednak, że w Ameryce chrześcijanie dają od 1%-2% i kościół dostaje więcej, jeżeli dąży do 10%.Większym jednak problemem jest mieszanie kościoła z Izraelem i używanie mojżeszowego prawa podatkowego w definiowaniu dawania w kościele.

P: Czy dawanie dziesięciny jest biblijną formą dawania?

O: Nie ma w tym oczywiście nic złego, do mementu, kiedy ktoś staje się dumny z tego albo obłudny myśląc, że pozostałe 90% należą do niego. Myślenie o dziesięcinie jako o formule wkładu jest stanowczo błędem. Dziesięcina nigdy nie była zasadą udziałów ani dla Izraela ani dla kościoła.

P: Jak powinniśmy widzieć dawanie w dzisiejszych czasach?

O: Dawanie to rozdzielanie innym Bożych bogactw. Płacenie nauczycielom to płacenie, nie dawanie. Zbiórki kolektywne (powiedzmy na budynki kościelne, których użytkownikami jesteśmy my sami) to zbiórki, nie dawanie. Według Nowego Testamentu dawać należało biednym wierzącym w innych miejscach, wdowom, sierotom i misjonarzom, takim jak św. Paweł.

adres do korespondencji:

gillner@inetia.pl

Dziesięcina

Dr David A. DeWitt

- **Dlaczego niektórzy duchowni mówią, że powinniśmy płacić najpierw 10% lokalnemu kościołowi?**
- **Czy dawanie dziesięciny jest biblijną formą dawania?**
- **Jak powinniśmy widzieć dawanie w dzisiejszych czasach?**

Skąd się wzięła dziesięcina?

Dziesięcina pochodzi od liczebnika “dziesięć”. Pierwszym przykładem jej stosowania był Abraham. Nie miał on na to żadnego przepisu ani przykazania od Boga. 10% dóbr (będących łupem w walce o ocalenie Lota) dał Abraham Melchizedekowi, kapłanowi Najwyższego (Rdz 14,18-20). Być może był to semicki zwyczaj przed Abrahamem lub wynalazek samego Abrahama, w każdym razie jest to pierwsza wzmianka o dziesięcinie.

Dziesięcina w Prawie Mojżeszowym

Prawo Starego Testamentu, które Bóg wprowadził w narodzie izraelskim przez Mojżesza, nakazywało trzy oddzielne dziesięciny:

#1 10% rocznie miało być oddawane Lewitom (Kpł 27,30-33). Wydaje się, że ta dziesięcina, która była później przechowywana w spichlerzu świątyni (Mal 3,10), miała być rozdzielana kapłanom. Dzisiaj my jesteśmy świątynią (1 Kor 3,19-20) i kapłanami (1 Pt 2,5.9; Ap 1,6)..

#2 Z pozostałych 90%, 10% miało być skonsumowane na dorocznej uczcie w obecności Pana w miejscu, które On wybrał na utwalenie swojego imienia (Pwt 14,22-27). Było to miejsce, gdzie znajdowała się Arka Przymierza (głównie przez 400 lat w Szilo, a potem na stałe w Jerozolimie).

#3 Co trzeci rok 10% oddawano w depozyt w miastach z przeznaczeniem dla biednych, Lewitów, obcokrajowców, wdów i sierot (Pwt 14,28-29).

Średnia tych dziesięcin wynosiła około 22 i 1/3%, z czego:

10% (dla Lewitów i biednych)

+9% (10% z pozostałych 90%)

+3i1/3% (roczna dziesięcina na biednych), co wynosiło razem 22i1/3% rocznie.

Dziesięcina w Nowym Testamencie

Wyraz ten pojawia się w tekstach Nowego Testamentu trzy razy. W żadnym z nich nie ma przykazania o dziesięcinie.

Mt 23,23 mówi: *Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy! Bo dajecie dziesięcinę z mięty, kopru i kminku, lecz pomijacie to, co ważniejsze jest w Prawie: sprawiedliwość, miłosierdzie i wiarę. To zaś należało czynić, a tamtego nie opuszczają.* Mamy tu (tak samo jak w Łk 11,42) negatywny przykład dających dziesięcinę. Mieli oni oczywiście to robić, bo podlegali Prawu Mojżeszowemu. *To zaś należało czynić, a tamtego nie opuszczają.* Składanie przez nich dziesięcin było obłudą, ponieważ tymi darami zastępowali brak sprawiedliwości, miłosierdzia i wierności. Problem z dziesięciną jest tego rodzaju, że mamy pokusę myśleć, że pozostałe 90% jest nasze. Bóg mówi jednak, że wszystko należy do Niego, a my jesteśmy zarządcami tego, co nam powierzył (Ag 2,8; 1 Kor 4,7; Mt 25,14-28).

Zachowuję post dwa razy w tygodniu, daję dziesięcinę ze wszystkiego, co nabywam (Łk 18,12). W przypowieści Jezusa ten „zły” zastosował dziesięcinę jako formę dawania. Problemem była tutaj pycha, przeciwieństwo pokory. Człowiek religijny był dumny ze swoich dziesięcin. Jeżeli daję 10%, mogę zmierzyć ile daję. Mierzenie swoich dokonań często prowadzi do pychy.

Rozważcie, jak wielki jest ten, któremu sam patriarcha Abraham dał dziesięcinę z najlepszego łupu (Hbr 7,4

i też w. 1-10). Fragment ten jest stwierdzeniem i interpretacją dziesięciny pierwszego typu. Chodzi tu o to, że kapłaństwo lewickie stanowiło drugą kategorię po kapłaństwie Melchizedeka, ponieważ Lewi (patrz: Abraham) dał dziesięcinę Melchizedekowi. Była to wydzielona część, jak podatek, a nie wkład do kasy, którą zarządzał Melchizedek.

Tak więc główny wniosek brzmi:

W Nowym Testamencie nie ma żadnego nakazu nt. dziesięciny.

Jest tak dlatego, że wszyscy żyjemy pod władzą rządów, którym już płacimy podatki. Zasadę dziesięciny możemy stosować dzisiaj, mówiąc na przykład, że rząd powinien pobierać 10% podatku plus jeszcze jeden dla rozwijania dobrobytu – co trzeci rok. To jednak nie ma nic wspólnego z dawaniem.

Dziesięcina była częścią Prawa Mojżeszowego. Jeżeli ją stosujesz, ponieważ było to nakazane Izraelitom, to ciekaw jestem czy wierzysz także, że powinieneś skosztować 10% twojego przychodu rocznego raz na rok podczas jednej uczty (Pwt 14,22-29). Czy również darowujesz wszystkie długi co 7 lat (Pwt 15,1-2)? Czy po 70 latach zwracasz wszystkie uzyskane od kogoś dobra (Kpł 25,8-35)? Czy nie nosisz ubrań zrobionych częściowo z wełny, częściowo z bawełny lub z poliestru (Kpł 19,19)? Czy potępiasz łączenie dwóch gatunków bydła (Kpł 19,19)? Czy nie golisz się (Kpł 19,27)? Są to wszystko przepisy prawa.

Problem z dziesięciną jest jednak większy.

Dawanie dziesięciny nawet w Prawie Mojżeszowym nie było formą dawania.

Był to sposób pobierania podatku. Tak więc w wieku łaski nie ma już czegoś takiego jak stosowanie Prawa.

Dziesięcina również w Prawie Mojżeszowym nie była formą dawania. Jeżeli chodzi o dawanie: *Powiedz*

Izraelitom, aby zebrali dla Mnie daninę. Od każdego człowieka, którego skłoni do tego serce, przyjmijcie dla mnie daninę (Wj 25,2 i Pwt 12,5-6; 16,17). Zauważmy, że dawanie jest tu opisane jako „wkład” i „dobrowolne ofiary”, podczas gdy dziesięcina to podatek.

Dziesięcina a dawanie w Nowym Testamencie

Czy w dzisiejszych czasach można sobie ustanowić dziesięcinę jako formę dawania? Oczywiście. Jednak dziesięcina rozumiana jako dar (wkład) jest kategorią wynikającą z błędnego myślenia. Równie dobrze możecie zapytać: Czy mogę dawać innym ten sam procent, jaki daję rządowi w postaci podatku? Może to wynosić około 25%. Pamiętajmy: (1) Nowy Testament uczy bardzo wiele na temat dawania w obecnych czasach (np. 2 Kor 8 i 9), i nigdy nie uczy o dziesięcinie. (2) Jeżeli masz zasadę dziesięciny jako formę dawania, nie znaczy to, że pozostałe 90% należy do ciebie, tak jak to było w Prawie Mojżeszowym, kiedy dziesięcina oznaczała podatek. (3) Dziesięcina zakłada brak rozdziału między religią i państwem. Nie jest więc odpowiednia dla kościoła chrześcijańskiego, który istnieje w wielu narodach na świecie i chrześcijanie ci płacą już podatki dla swojego rządu.

Ile dawać – wg Nowego Testamentu

Św. Paweł ściśle określa zasadę dawania. *Tak bowiem jest: kto skąpo sieje, ten skąpo i zbiera, kto zaś hojnie sieje, ten hojnie też zbierać będzie. Każdy niech przeto postąpi tak, jak mu nakazuje jego własne serce, nie żałując i nie czując się przymuszonym, albowiem radosnego dawcę miłuje Bóg* (2 Kor 9,6-7). Podstawowa koncepcja biblijna jest taka, że wszystko, co masz, należy do Boga. Jesteś po prostu zarządcą, który będzie sądzony za to, co zrobił z tymi zasobami.